

Ο ΑΝΟΗΤΟΣ ΠΛΟΥΣΙΟΣ (Λουκ. 12, 16-21)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή όμιλίας στη Γαλήνη, στις 20/11/2005)

1. Ἡ σωστή ἀντιμετώπιση

Ὁ ἄνθρωπος γιὰ νά πορεύεται τήν ὁδὸ τοῦ Θεοῦ, πρέπει νά τό κάνει ἀγώνισμα του. Γιατί τά τόσα πού γίνονται καί ἀκούγονται γύρω μας, ὅλα, μᾶς ἀποπροσανατολίζουν. Μᾶς κάνουν νά χάνουμε τόν δρόμο μας.

Παράδειγμα: Λέει ἡ Ἁγία Γραφή: Ματαιότης ματαιότητων τά πάντα ματαιότης.

Ἀπαντάει ὁ ἀνόητος ἄνθρωπος ὁ ἐπηρεασμένος ἀπό τό κοσμικό φρόνημα: «Ἐδῶ εἶναι ὁ Παράδεισος, ἐδῶ εἶναι καί ἡ κόλαση».

Λοιπόν τί γίνεται; Ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια;

Ἀκούσαμε σήμερα τήν παραβολή «τοῦ ἄφρονος πλουσίου». Ὅταν τήν διηγήθηκε ὁ Χριστός πῆρε τήν ἐντιμότερη καί τήν πιό σεμνή ἐκδοχή γιὰ τόν πλοῦτο πού μάζεψε ὁ πλούσιος. Γιατί λέει ἀπλά «εὐφόρησε ἡ χώρα του». Ἔκαναν πολλά εἰσοδήματα τά χωράφια του. Καί ἐπειδὴ μέχρι τότε τό μόνο πού σκεπτόταν ἦταν πῶς θά μαζέψει καί πόσα θά μαζέψει, ἄρχισε νά βασανίζει τό μυαλό του, γιατί δέν εἶχε ποῦ νά βάλει τήν παραγωγή του. Οἱ ἀποθήκες του ἦταν μικρές καί δέν ἐπαρκοῦσαν. Τελικά ἀποφάσισε: «καθελῶ μου τάς ἀποθήκας» θά γκρεμίσω τίς ἀποθήκες μου. Θά χτίσω μεγαλύτερες. Θά τά μαζέψω ὅλα καί μετά θά ἔχω τήν δυνατότητα νά πῶ στόν ἑαυτό μου: «Τώρα πιά ἔχεις δικαίωμα νά χορτάσεις τή ζωὴ καί τόν κόπο σου. Μάζεψες καί ἔχεις. Τέρμα οἱ δουλιές, οἱ πίκρες καί ἡ στενοχώρια. Θά ἀπολαύσουμε τά ἀγαθὰ μας»

Μέ μία τόσο ὁμορφή παραβολή ὁ Χριστός μᾶς μιλάει γιὰ τούς ἀνθρώπους πού τό φρόνημά τους εἶναι: «Πόσα χρειάζομαι γιὰ νά φτειαχτῶ; Πῶς μπορῶ νά τά ἀποκτήσω; Γίνεται νόμιμα; Ὁχι! Καί τότε τί χρειάζεται νά κάνω; Καμιά δουλειά σκοτεινή. Δέν πειράζει. Ἄς γίνει, ἀφοῦ βγάζει λεφτά, ἀρκεῖ νά μὴν τό πολυκαταλαβαίνει ὁ κόσμος. Δηλαδή τί δουλειά; Ἔ, νά διακινήσουμε κανά ναρκωτικό καί τά παρόμοια». Πόσα παράξενα ἀκοῦμε κάθε ἡμέρα... Πού τά κάνουν οἱ ἄνθρωποι γιατί ξέχασαν νά διαβάσουν τό Εὐαγγέλιο.

Δέν λέμε γιά τό διάβασμα πού γίνεται μόνο μέ τά μάτια. Δηλαδή νά κοιτάζει κανείς τίς λέξεις καί νά τίς φωτογραφίζει. Δέν κάνει νά φωτογραφίζουμε τό Εύαγγέλιο, αλλά νά τό μελετᾶμε μέ τόν νοῦ καί μέ τήν καρδιά.

Ἀκόμα ὁ Χριστός μᾶς λέγει ὅτι δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε κάτι τό βασικό: Τά ἀγαθά τῆς γῆς δέν εἶναι γιά νά τά χορτάσουμε. Δέν κάνει νά ποῦμε στόν ἑαυτό μας: «Ἔχεις πολλά ἀγαθά, φάε καί πίε καί εὐφραίνου. Ἐξασφάλισέ τα γιά νά εἶναι ὁμορφή ἢ ζωή...»

2. Ποιά εἶναι ἡ ὁμορφιά τῆς ζωῆς;

Ποιά εἶναι ἡ ὁμορφιά τῆς ζωῆς; Ἡ ὁμορφιά τῆς ζωῆς εἶναι:

Πρῶτον, νά μήν πάρουμε τόν κατήφορο. Καί νά μήν πέσουμε στό βουρκο. Τί κάνει κάποιος ἄν πέσει στίς λάσπες; Πρώτη του κουβέντα εἶναι: Νά βγῶ ἀπό δῶ μέσα καί νά τρέξω νά πλυθῶ.

Καί ἐμεῖς πρώτη μας φροντίδα θά πρέπει νά ἔχουμε νά μήν πέσουμε στό βουρκο. Στόν βουρκο τόν πνευματικό πού βρωμίζει μέσα καί ἔξω τόν ἄνθρωπο. Ἄν ὅμως διαπιστώσουμε ὅτι πέσαμε, νά πλενόμαστε, ὅσο τό δυνατόν πιό γρήγορα καί νά καθαρίζομαστε. Μέ τήν προσευχή μας, μέ τήν ἀνασύνταξη, μέ τόν αὐτοέλεγχο, μέ τήν ἐξομολόγηση, μέ τήν Θεία Κοινωνία πού εἶναι τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, πού μᾶς καθαρίζει ἀπό κάθε ἁμαρτία.

Τό δεύτερο πού πρέπει νά κάνουμε ἀδελφοί μου, εἶναι κάθε τόσο νά ἀπασχολοῦμε τόν ἑαυτό μας μέ τό ἐρώτημα: «περπατᾶμε σωστά;»

Ἔβαλε γιά στόχο του ὁ πλούσιος, λέει τό Εὐαγγέλιο, νά ἀποκτήσει πολλά. Καί ἀφοῦ τά ἀπόκτησε, τά ἔκλεισε στίς ἀποθήκες του, ἔτριψε ἱκανοποιημένος τά χέρια του καί εἶπε: «Ψυχή μου ἔχεις, ἔχεις, ἔχεις» Μέ τί χαρά τρίβουμε τά χέρια μας, ὅταν πᾶνε καλά οἱ δουλειές μας!

Ἀλλά ὁ Θεός τοῦ εἶπε: «Ἄφρον, ταύτη τῆ νυκτί τήν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπό σοῦ. Αὐτά πού μάζεψες, δέν μπόρεσες νά τά κάνεις τίποτε ἀκόμη γιατί μόλις ἔκλεισες τίς δουλειές σου. Οὔτε ν' ἀκουμπήσεις στή γλώσσα σου κάτι δέν πρόλαβες. Σέ ποιόν θά πᾶνε τώρα πού πεθαίνεις;»

Ὅπωςδήποτε σέ κάποιον ἄλλον θά πᾶνε. Ἀκόμα καί στό ἀγαπητό σου παιδί ἄν πᾶνε, εἶναι «σέ κάποιον ἄλλον» Καί ἐσύ, ἅμα δέν ἔχεις τόν Χριστό μέσα σου οὔτε τό παιδί σου ἀγαπᾶς ὅπως πρέπει. Καί οὔτε θά εὐχαριστηθεῖς πού θά τά κληρονομάει τό παιδί σου. Γιατί θά σκέπτεσαι ὅτι δέν πρόφθασες νά τά

ἀπολαύσεις ἐσύ. Πόσα ἀκοῦμε καί βλέπουμε... Ἀκόμα καί ὑπερήλικες προσπαθοῦν νά κρατήσουν ὅλα ὅσα ἔχουν γιά τόν ἑαυτό τους. Νά μήν τά στερηθοῦν, νά τά ἀπολαύσουν, νά εἶναι σίγουροι ὅτι... θά «πᾶνε» μέ τά ἀγαθά τους. Οὔτε σκέψη νά βοηθήσουν ὄχι ξένο, ἀλλά οὔτε τά παιδιά τους. Γιατί;

Γιατί ἡ ἁμαρτία τυφλώνει. Ὄταν τό μυαλό τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ καρδιά του δέν φωτίζονται ἀπό τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τότε τυφλώνεται πνευματικά καί γεμίζει ἐγκεντριισμό, κακία, φιλαυτία, φαταουλισμό. Δέν ἀγαπάει κανέναν. Γι' αὐτό ὁ Χριστός μᾶς θυμίζει: «Ἄ δέ ἡτοίμασας, τίνι ἔσται;» Σέ ποιόν θά πᾶνε;

Πῶς ὅμως μπορεῖ κάποιος, αὐτά πού ἔχει νά τά ἀξιοποιήσει σωστά γιά τόν ἑαυτό του; Τό εἶπε ὁ Χριστός πολύ ἀπλά: Ἄν δώσει ἕνα ποτήρι νερό στό διψασμένο. Ἄν δώσει ἕνα πιάτο φαγητό σέ κάποιον πού πεινάει. Ἐάν κάνει τόν κόπο νά ἐπισκεφθεῖ ἐκεῖνον πού ὑποφέρει, πού εἶναι στή φυλακή, πού εἶναι ἄρρωστος. Καί τό κάνει γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, γιά τήν ἐντολή τοῦ Χριστοῦ... Αὐτός, θά πάει στόν Παράδεισο.

Γράφει ἕνας μέγας συγγραφέας μιά περιπέτειά του. Κάποτε μέ κατηγορήσαν γιά κάποιο θέμα, μέ ἔπιασε ἡ ἀστυνομία καί μέ περνοῦσαν στό δρόμο μέ τίς χειροπέδες. Ὁ κόσμος γύρω μέ γιουχάιζε, λέγοντας πῶς εἶμαι ἐγκληματίας. Σέ κάποια στιγμή εἶδα ἀνάμεσά τους ἕναν ἄνθρωπο πού ἔβγαλε τό καπέλο του καί μούκανε μιά ὑπόκλιση. Δέν τόν γνῶριζα. Ἀλλά αὐτός βλέποντας ἕναν ἄνθρωπο ταλαιπωρημένο, ἔσκυψε τό κεφάλι του καί ἔκανε μιά ὑπόκλιση. Καί τότε ἐγώ κατάλαβα τί σημασία ἔχουν τά λόγια τοῦ Χριστοῦ πού λένε γιά τήν ἀγάπη στόν πλησίον καί εἶπα: «νά μιά ἐνέργεια γιά τήν ὁποία ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος νά πάει στόν Παράδεισο»

Ποιά ἦταν αὐτή ἡ ἐνέργεια; Συμπόνεσε ἕναν συνάνθρωπο πού ἦταν σέ ἄθλια κατάσταση.

3. Προσοχή στόν κατήφορο

Γιά νά φτάσει κανείς νά συμμετέχει στόν πόνο τοῦ ἄλλου, πρέπει νά καλλιεργεῖ τόν ἑαυτό του. Καλλιεργοῦμε τόν ἑαυτό μας, ὅταν κάθε ἡμέρα διαβάζοντας τό ἅγιο Εὐαγγέλιο, τόν παρακολουθοῦμε νά δοῦμε: «Τί κάνω; Τί δέν κάνω; Τί πρέπει νά κάνω; Πῶς πρέπει νά σκέπτομαι; Πῶς πρέπει νά αἰσθάνομαι;» Ἄμα αὐτά δέν τά κάνουμε, ἀλλά κοιτάζουμε μόνον: Πῶς εἶναι ἡ τσέπη μου; Πῶς εἶναι τό πιάτο μου; Πῶς εἶναι τό σπίτι μου; Πῶς πάει τό αὐτοκίνητό μου; Πῶς εἶμαι ἐγώ; Τότε κάτι δέν πάει καλά.

Ἡ Ἁγία Γραφή καί ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας, μᾶς μιλάει γιά ἀνθρώπους πού ἦταν πλούσιοι. Ὁ Ἀβραάμ, ὁ ἅγιος Βασίλειος, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἦταν πλούσιοι. Καί πολλοί ἄλλοι Πατέρες ἦταν πλούσιοι. Καί ὁ ἅγιος Νικόλαος ἦταν πλούσιος. Ἀλλά ἀπό τήν στιγμή πού κατάλαβαν οἱ ἅγιοι Πατέρες τί σημαίνει Θεός, Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ψυχή καί αἰώνια ζωή, ἔγιναν καλόγεροι καί σκόρπισαν ὅλα τους τά ὑπάρχοντα σέ ἐλεημοσύνες καί σέ καλές πράξεις. Καί ἔγιναν γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ φτωχοί. Ἐπειδή κατάλαβαν ὅτι προτεραιότητα στή ζωή μας ἔχει ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Γιά μᾶς τί ἔχει προτεραιότητα;

Μιά προτεραιότητα γιά τόν καθένα εἶναι ἡ οἰκογένειά του. Ὅποιος δέν φροντίζει, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιά τά παιδιά του, γιά τούς δικούς του, εἶναι σάν νά μήν πιστεῦει. Ἔχει χρέος ὁ πατέρας καί ἡ μητέρα νά φροντίζουν γιά τά παιδιά. Νά φροντίζουν νά τά ἀποκαταστήσουν, νά τά μορφώσουν, νά τούς δώσουν ἐφόδια γιά τή ζωή.

Ὅμως ὁ χριστιανός, δέν πιστεῦει ὅτι ὅλα αὐτά θά τά πετύχει μόνο μέ τόν ἀγώνα του. Ἀλλά ξέρει ὅτι χρειάζεται πρῶτα ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Γιατί καμιά φορά μαζεύεις μιά ζωή γιά τά παιδιά σου καί αὐτά τά σπαταλᾶνε σέ δύο ἡμέρες. Λές καί εἶχαν κατάρα. Γιατί τά μάζεψες χωρίς νά φροντίσεις νά ἔχεις εὐσπλαγχνία στούς φτωχοῦς, χωρίς φόβο Θεοῦ, καί χωρίς νά ἔχεις τό μυαλό σου στό λόγο τοῦ Θεοῦ καί στίς ἐντολές του.

Ἐγραφε ἕνα βιβλίο: «Σήμερα ἔχουμε πάρει ἕνα κατήφορο. Εἴμαστε σέ μιά κατάσταση κατάρα. Τό ἐθνικό σύνθημα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ὅταν δημιουργήθηκαν ἦταν: «wetrusttoGod». Ἐμπιστευόμαστε τήν ὑπαρξή μας στό Θεό. Σήμερα οἱ Ἀμερικάνοι κοροϊδεύουν καί λένε: «φτάσαμε νά λέμε: «wetrusttogoold». Ἐμπιστευόμαστε μόνο τό χρυσάφι. Καί εἰδικότερα τό δολλάριο». Ὅποιος ἀφήνει νά πέφτει σ' αὐτόν τόν κατήφορο καί νά πιστεῦει ἐξασφάλιση τῆς ζωῆς του τό χρυσάφι, τό κομμάτι τῆς γῆς, τό σπίτι του, τό αὐτοκίνητό του... καί ὄχι τήν τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, τήν πίστη στό Θεό, τήν ἐλπίδα στήν αἰώνιο ζωή, ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ὅμοιος μέ τόν ἄφρονα πλούσιο. Εἶναι ὅμοιος στό μυαλό. Μπορεῖ νά μήν εἶναι ὅμοιος στήν τσέπη καί στά ἀποκτήματα, ἀλλά ὁ Χριστός, ἀνεξάρτητα ἀπό τά πόσα εἶναι τά ἀποκτήματα τοῦ καθενός, θέλει νά εἴμαστε ἐσωτερικά δικοί του. Γιατί ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνο πού εἶναι ἐσωτερικά.

«Ταύτη τῆ νυκτί τήν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπό σοῦ». Τί ἀπλά λόγια, ἀλλά τί φοβερό πού εἶναι ἐκεῖνο πού κρύβεται ἀπό πίσω. «Ἀπαιτοῦσι τήν ψυχήν». Ποιός τήν ἀπαιτεῖ; Ὁ Χριστός ὅταν θέλει νά τήν πάρει, στέλνει τούς ἁγίους ἀγγέλους του, παραλαμβάνουν τήν ψυχή καί ὁ ἄνθρωπος φεύγει μέ εἰρήνη καί γαλήνη, γιά νά πάει κοντά στό Χριστό στή Βασιλεία του, ἐπιτυχημένος. Τά δαιμόνια λοιπόν ἀπαιτοῦν τήν ψυχή καί εἶναι φυσικό νά τρέμει ὁ ἄνθρωπος.

Ποιό είναι τό κατάντημα τοῦ ἄφρονος πλουσίου καί ἐκείνων πού σκέπτονται ὅμοια μ' αὐτόν; Ὅχι μόνο δέν θά ἀπολαύσεις τά ἀγαθά σου, τοῦ εἶπε ὁ Θεός, ἀλλά κατέστρεψες τόν ἑαυτό σου, μιά γιά πάντα.

Δέν εἶναι ὅτι θά πάθεις ἕνα ἀπλό φιάσκο. Κοπιάζα δηλαδή, περίμενα, ἔλπίζα καί δέν βρῆκα τίποτα. Ἀλλά εἶναι μία φοβερή κατάσταση πού μᾶς περιμένει. Γιατί ὅταν κολλάει ἡ καρδιά μας στά ἐπίγεια, κοβόμαστε ἀπό τήν ἐλπίδα στό Χριστό καί ἀπό τήν ἐλπίδα στήν αἰώνια ζωή.

Ἀδελφοί μου. Νά μᾶς φωτίσει ὁ Θεός νά δοῦμε τό ἀληθινό συμφέρον μας. Ἀλλά νά βοηθοῦμε καί ἐμεῖς λίγο τόν ἑαυτό μας, μελετώντας τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἀναπλάττοντας καί ἀναμοχλεύοντας μέσα στήν καρδιά μας ἐκεῖνα τά λίγα πού ξέρουμε. Καί φροντίζοντας νά τά ἀυξάνουμε μέ τή μελέτη τῶν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, γιά νά φωτίζεται ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά μας, καί νά μπορέσουμε ἔτσι νά γίνουμε λίγο καλύτεροι χριστιανοί. Ἀμήν.-